

שאלות ותשובות ותובנות בענייני שלום בית

השאלה:

אני נשואה לבעל שמקדיש את ימיו ולילותיו ללימוד תורה.

ואני לא ראויה לו!

כשאני מבקשת ממנו עזרה, הוא נענה בשמחה. והמצפון שלי נוקף, הלא זה מוציא אותו מהלימוד שלו.

כך גם בכל פעם שאני זקוקה לו מכל סיבה שהיא. הוא מסכים מיד, ואני בוערת מבפנים.

הוא משתדל מאוד לתת לי הרגשה טובה, הוא באמת בעל טוב ונפלא. אבל אני רואה בתים של משפחה ושל חברות, הנשים מסוגלות לתת לבעל ללמוד בשקט, ורק אני לא מצליחה.

וחוץ מזה, כשמשוהו מפריע לי – אני כועסת. והרבה פעמים בעלי הוא המטרה לכעס, ואחר כך אני מתחרטת, למה הוא צריך לסבול ממני.

בקיצור, אני אשה לא טובה. ואני לא יודעת מה לעשות.

ואגב, בעלי תמיד אומר לי שאני אשה טובה מאוד. והוא גם מנסה להוכיח לי את זה. אני יודעת שהוא אומר את זה כדי לעשות לי טוב, אני מרגישה שאני ממש לא כזו.

לפני התשובה, אשאל:

בעלך, התלמיד חכם, אומר לך שאת אשה טובה.

– למה את לא מאמינה לו?

אולי את באמת אשה טובה?...?

והרי הוא מנסה להוכיח לך שאת טובה, ואם הוא אכן יושב ולומד תורת אמת יומם ולילה – כנראה שהוא גם יודע להוכיח היטב.

אנחנו נעשה אחד ועוד אחד.

אחד – ההרגשה שלך, שאת לא אשה טובה.

והשני – התסכולים שלך.

לכל אחד יש בעיות. וקשיים. ודאגות. וחששות.

וזה מחולק לשניים:

– הקשיים.

– ההתייחסות אליהם.

יש אדם שיש לו קשיים בלי סוף. והוא שמח ומאושר.

ויש מי שהקשיים שלו הם הרבה יותר מינוריים. והוא עצוב, ומדוכא, ומתוסכל.

ויש כמה סיבות לכך.

ואחת הסיבות היותר מובהקות, ואולי אפילו הסיבה העיקרית, היא המבט של האדם על עצמו.

כשאדם חושב שהוא לא טוב, שהוא לא ראוי לבן זוגו, שכולם סביבו סובלים מעצם נוכחותו – אז כל הקשיים מקבלים נפח, ומשקל, ומשמעות, הרבה יותר מכפי שהם באמת.

דהיינו:

אם תרגישי לא טוב עם עצמך, אז הקשיים שלך יובילו אותך לתסכולים, ולכעסים, ולהתפרצויות.

ואם תחשבי על עצמך שאת טובה וראויה, אז הקשיים שלך – יקבלו מימד קטן וזניח, והכעסים שלך יצטמצמו מאוד, או שהם ייעלמו לחלוטין!

וכשאני מסביר את זה לאנשים, אז בדרך כלל כאן מגיעה שאלה:

אם אחשוב שאני טובה – אז לא ארצה להתקדם ולעשות את תפקידי בעולם! הרי אני כבר טובה!

אז זה ממש לא נכון.

– זו טעות מצויה. ורבים חללים הפילה.

הלא חז"ל כבר מלמדים אותנו – 'אל תהי רשע בפני עצמך' (אבות ב, יג. ועי' רמב"ם ורע"ב שם).

אנחנו צריכים לחיות בתחושה של – אני טוב. וראוי. ויש לי הרבה מאוד זכויות.

וכשהתחושה הזו חזקה אצלנו, אז אפשר גם להוסיף – אני צריך להתקדם כאן ושם.

כך מלמדים אותנו רבותינו (עי' אור יחזקאל ח"ז עמ' שפא).

– ורק כך אפשר להתקדם באמת!

ולגבי בקשת העזרה מבעלך כשהוא יושב ולומד, יש כמה נקודות שחשוב להבהיר.

א. אל נא תביאי ראיות מבתים אחרים!

את לא באמת יודעת מה מתרחש שם בפנים. ואפילו אם מדובר במשפחה קרובה.

בשנות עבודתי כיועץ, נתקלתי רבות במשפחות שהיו נראות כלפי חוץ כבעלי שלום בית מעולה, והאמת היתה הפוכה לחלוטין. וה'כלפי חוץ' הזה היה גם המשפחה הקרובה ממש.

אנחנו עומדים רק מול עצמנו. מול אבינו מלכנו.

ב. יש את צורת הבית המקורית. והיא:

הבעל מפרנס.

האשה אחראית על עבודות הבית.

וגם כשזה כך, הבעל צריך להתגייס לעזרה. הבית תובע הרבה מאוד, וזוג ידים אחד אף פעם לא מספיק.

ובבתי אלו היושבים באהלה של תורה, כשהאשה מתנדבת להיות ה'זבולון' ולפרנס את הבית, החובה על הבעל לעזור ביתר שאת.

עול הבית – על האשה. כך זה תמיד. כך טבע ה' יתברך במהות האשה.

אבל על הבעל לתת לה 'רשת ביטחון'. לעזור במה שהוא מתבקש.

ג. כשהאשה עושה מעבר לכוחותיה, זה עצמו עלול לגרום לה לתסכולים. ולהתפרצויות. ובסופו של דבר הבעל סובל הרבה יותר מאשר אם הוא היה מושיט יד לעזרה.

ולא מדובר רק על כוחות פיזיים. כל אדם זקוק – בשביל הרוגע הנפשי שלו – למנוחה, למה שנקרא היום 'התמרחות', לאיוורור.

קשה לנו מאוד לאמוד את הכוחות שלנו. מה אני יכולה לעשות לבד, ובמה אני זקוקה לעזרה.

אבל המחשבות המייסרות של 'אולי הייתי כן מסוגלת להסתדר לבד', אין בהן כל תועלת. גם הן עלולות להיות גורם לתסכולים וכו'.

מותר לבקש עזרה. ואפשר גם לשבת ולחשוב ביחד מה האשה מסוגלת לעשות לבד, ובמה היא זקוקה לעזרה. תחשבו ביחד, תחליטו, וזהו.

וכדאי שנדע דבר אחד ברור:

בקשת עזרה, גם אם לא בדיוק היית זקוקה לה, עדיפה לאין ערוך על התפרצות אחת על הבעל. על פגיעה בכבודו.

אז כדאי שתרגישי טוב עם עצמך, כדי שתהיה מרוצה ושמחה – וכך ההתפרצויות יימנעו.

העיקרון שלנו הוא אחד:

חשבי טוב על עצמך. את אשה טובה וראויה.

ואם קשה לך להפוך את המבט על עצמך, אז כדאי שתפני לייעוץ אישי. זה חשוב מאוד.

בהצלחה רבה!

ניתן לשלוח שאלות ותגובות למייל 0533127133m@gmail.com

לייעוץ ניתן לפנות לפלאפון 0533127133